YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

22 päivänä joulukuuta 2008 *

Asiassa C-282/07,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka cour d'appel de Liège (Belgia) on esittänyt 6.6.2007 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 13.6.2007, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Belgian valtio – SPF Finances

vastaan

Truck Center SA,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), G. Arestis ja J. Malenovský,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Sztranc-Sławiczek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.5.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Truck Center SA, edustajinaan avocat X. Thiebaut ja avocat X. Pace,

– Belgian hallitus, asiamiehinään C. Pochet ja J.-C. Halleux,

– Ranskan hallitus, asiamiehenään J.-C. Gracia,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään C. M. Wissels ja Y. de Vries,

– Portugalin hallitus, asiamiehinään L. I. Fernandes ja V. B. Guimarães,

– Ison-Britannian hallitus, asiamiehenään T. Harris, jota avustaa barrister K. Bacon,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään J.-P. Keppenne ja R. Lyal,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.9.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY:n perustamissopimuksen 73 b ja 73 d artiklan (joista on tullut EY 56 ja EY 58 artikla) tulkintaa.

2 Pyyntö on esitetty asiassa, jossa valittajana on Belgian valtio ja vastapuolena Belgiaan sijoittautunut yhtiö Truck Center SA (aiemmin Truck Restaurant Habay, jäljempänä Truck Center) ja joka koskee Luxemburgiin sijoittautuneen yhtiön SA Wickler Financesin (jäljempänä Wickler Finances) myöntämän lainan perusteella Truck Centerin maksettavaksi kuuluneiden korkojen verotusta vuosina 1994–1996.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen mukaan pääasiassa sovelletaan seuraavia kansallisia säännöksiä.

4 Vuoden 1992 tuloverolain (Code des impôts sur les revenus 1992, jäljempänä CIR 1992) 266 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Kuningas voi määrittämillään edellytyksillä ja rajoituksilla luopua kokonaan tai osittain pääomatuloja, irtainta omaisuutta sekä sekalaisia tuloja koskevasta pidätyksestä, jos kyse on sellaisten tulonsaajien tuloista, jotka voidaan yksilöidä – –”

5 CIR 1992:n 267 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Tulojen jakaminen tai maksuunpano rahana tai luontoissuorituksena synnyttää velvollisuuden tehdä pidätys irtaimen omaisuuden tuotosta. Tulojen jakamiseksi katsotaan muun muassa se, että tulo merkitään tulonsaajalle avatulle tilille, vaikka tämä ei voi käyttää tiliä, jos se, että tiliä ei voida käyttää, johtuu tulonsaajan kanssa tehdystä nimenomaisesta tai hiljaisesta sopimuksesta. – –”

6 Vuoden 1992 tuloverolain täytäntöönpanosta 27.8.1993 tehdyn kuninkaan päätöksen (arrêté royal d’exécution du Code des impôts sur les revenus 1992, jäljempänä täytäntöönpanopäätös) 105–119 § koskee luopumista irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävästä pidätyksestä (irtaimen omaisuuden tuotosta kannettu lähdevero) kokonaan tai osittain.

7 Täytäntöönpanopäätöksen 105 §:n 3 momentin b kohdassa säädetään, että näitä pykäliä sovellettaessa ”ammattimaisella sijoittajalla” tarkoitetaan Belgiassa asuvia yhtiöitä.

8 Täytäntöönpanopäätöksen 107 §:n 2 momentin 9 kohdan c alakohdan mukaan pidätystä irtaimen omaisuuden tuotosta ei tehdä sellaisista saatavista ja lainoista saatavista tuloista, joiden saajina on ammattimaisia sijoittajia.

9 Belgian ja Luxemburgin välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja tiettyjen muiden kysymysten järjestämisestä tulo- ja varallisuusverotuksessa Luxemburgissa

17.9.1970 allekirjoitetussa sopimuksessa (jäljempänä verosopimus) ja sitä koskevassa pöytäkirjassa vahvistetaan säännöt Belgian kuningaskunnan ja Luxemburgin suurherttuakunnan välisestä toimivallanjaosta verotusta koskevissa kysymyksissä.

10 Verosopimuksen 11 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Sopimusvaltiosta peräisin olevia korkoja, jotka on maksettu toisessa sopimusvaltiossa asuvalle, voidaan verottaa mainitussa toisessa valtiossa.

2. Mainittuja korkoja voidaan kuitenkin verottaa myös siinä sopimusvaltiossa, josta ne ovat peräisin, mainitun valtion lainsäädännön mukaisesti, mutta näin määrätty vero ei voi ylittää 15:tä prosenttia niiden määrästä.

3. Korkoja ei voida 2 kappaleesta poiketen verottaa sellaisessa sopimuspuolena olevassa valtiossa, josta ne ovat peräisin, jos ne on maksettu toisen sopimusvaltion yritykselle.

Edellistä kappaletta ei sovelleta, jos kyse on

1) obligaatioiden ja muiden velkakirjojen koroista, kauppavekseleitä lukuun ottamatta;

2) sopimusvaltiossa asuvan yhtiön sellaiselle toisessa sopimusvaltiossa asuvalle yhtiölle maksamista koroista, joka omistaa suoraan tai välillisesti vähintään 25 prosenttia ensiksi mainitun yhtiön osakkeista tai osuuksista, joihin liittyy äänioikeus.”

11 Verosopimuksen 23 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Luxemburgissa asuvien osalta kaksinkertainen verotus vältetään seuraavasti:

– –

2) Belgiassa tämän sopimuksen nojalla kannettu vero

– –

b) koroista, joihin sovelletaan 11 artiklan 2 kappaleessa määrättyä järjestelmää, vähennetään Luxemburgissa näistä samoista tuloista kannettavasta verosta. Näin vähennetty määrä ei kuitenkaan voi olla suurempi kuin se veron osa, joka vastaa suhteellisesti Belgiasta saatuja mainittuja tuloja, eikä myöskään suurempi kuin se määrä, joka vastaa Luxemburgissa sellaisista vastaavista tuloista pidätettyä lähdeveroa, jotka on maksettu Belgiassa asuville. Mainittu Belgiassa kannettu vero voidaan vähentää Luxemburgissa verotettavista

tuloista vain siltä osin kuin se ylittää Luxemburgissa sellaisista vastaavista tuloista kannetun lähdeveron, jotka on maksettu Belgiassa asuville.

_ _”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

12 Wickler Finances lainasi 25.2.1992 Truck Centerille, jonka osakepääomasta se omistaa 48 prosenttia, 50 000 000 Belgian frangia (BEF).

13 Vuosina 1994–1996 tämän lainan korot merkittiin kirjanpitoon mutta niitä ei maksettu eikä pidätystä irtaimen omaisuuden tuotosta tehty.

14 Veroviranomainen ilmoitti Truck Centerille 11.12.1997 irtaimen omaisuuden tuotosta viran puolesta tehtävän pidätyksen suuruudeksi 13,39 prosenttia vuosina 1994–1995 ja 15 prosenttia vuonna 1996.

15 Truck Center vaati 17.12.1998 tämän viranomaisen viran puolesta tekemän verotuspäätöksen oikaisua toimivaltaiselta paikalliselta verojohtajalta.

16 Verojohtaja pysytti 15.12.2004 tekemässään päätöksessä periaatteen, jonka mukaan koroista tehdään irtaimen omaisuuden tuottoa koskeva pidätys.

17 Truck Center nosti kanteen 15.3.2005 Tribunal de première instance d'Arlonissa.

18 Tribunal de première instance d'Arlon katsoi, että Belgian lainsäädäntö oli EY 56 artiklan vastainen, koska sen mukaan pidätys irtaimen omaisuuden tuotosta jätettiin tekemättä ainoastaan Belgian kuningaskunnassa asuvien yhtiöiden osalta, ja hyväksyi Truck Centerin kanteen 17.5.2006 antamallaan tuomiolla.

19 Belgian valtio valitti tästä tuomiosta 7.7.2006 ennakkoratkaisupyynnön esittäneeseen tuomioistuimeen.

20 Cour d'appel de Liège päätti lykätä ratkaisun antamista ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Ovatko CIR 1992:n 266 §:n nojalla CIR 1992:sta tehdyn kuninkaan päätöksen 105 §:n 3 momentin b kohta ja 107 §:n 2 momentin 9 kohta, luettuina yhdessä Belgian ja Luxemburgin välisen verosopimuksen 23 artiklan kanssa, perustamissopimuksen 73 – – artiklan – – vastaisia, koska kun niissä säädetään, että 107 §:n 2 momentin 9 kohdassa säädetty irtaimen omaisuuden tuotosta tehtävästä pidätyksestä luopuminen voi koskea vain maassa asuville yhtiöille maksettuja korkoja, ne ovat muun muassa yhtäältä omiaan vähentämään maassa asuvien yhtiöiden halukkuutta lainata pääomaa toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneilta yhtiöiltä ja toisaalta ne ovat toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden yhtiöiden kannalta este lainan muodossa tapahtuville pääoman sijoituksille sellaisiin yhtiöihin, joiden kotipaikka on Belgiassa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

21 Kansallisen tuomioistuimen kysymys koskee asiallisesti sitä, ovatko perustamissopimuksen 73 b ja 73 d artikla esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jossa säädetään lähdeveron kantamisesta koroista, jotka tässä jäsenvaltiossa asuva yhtiö maksaa toisessa jäsenvaltiossa asuvalle koronsaajayhtiölle, mutta jossa tästä lähdeverosta vapautetaan ensin mainitussa jäsenvaltiossa asuva koronsaajayhtiö.

22 Aluksi on todettava, että erityisesti EY 293 artiklan toiseen luetelmakohtaan nojautuvien yhteisön yhtenäistämis- tai yhdenmukaistamistoimien puuttuessa jäsenvaltioilla on edelleen toimivalta sopimuksin tai yksipuolisesti päättää verotusvaltansa jakoperusteista erityisesti kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi (ks. asia C-336/96,

Gilly, tuomio 12.5.1998, Kok. 1998, s. I-2793, 24 ja 30 kohta; asia C-307/97, Saint-Gobain ZN, tuomio 21.9.1999, Kok. 1999, s. I-6161, 57 kohta; asia C-376/03, D., tuomio 5.7.2005, Kok. 2005, s. I-5821, 52 kohta; asia C-265/04, Bouanich, tuomio 19.1.2006, Kok. 2006, s. I-923, 49 kohta; asia C-470/04, N, tuomio 7.9.2006, Kok. 2006, s. I-7409, 44 kohta; asia C-374/04, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomio 12.12.2006, Kok. 2006, s. I-11673, 52 kohta ja asia C-170/05, Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomio 14.12.2006, Kok. 2006, s. I-11949, 43 kohta).

23 Jäsenvaltiot eivät voi kuitenkaan näin jaetun verotusvallan käyttämisen yhteydessä vapauttaa itseään velvollisuudesta noudattaa yhteisön oikeussääntöjä (em. asia Saint-Gobain ZN, tuomion 58 kohta ja em. asia Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomion 44 kohta). Tämä verotusvallan jakaminen ei erityisesti salli jäsenvaltioiden ottavan käyttöön yhteisön oikeussääntöjen vastaista syrjintää (em. asia Bouanich, tuomion 50 kohta ja em. asia Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomion 44 kohta).

24 Näin ollen asiassa on selvitettävä se, kuuluuko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen lainsäädäntö pääomien vapaata liikkuvuutta koskevan, perustamissopimuksen 73 b artiklan alaan vai sijoittautumisvapautta koskevien, EY:n perustamissopimuksen 52 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 43 artikla) ja 58 artiklan (josta on tullut EY 48 artikla) alaan.

25 Tässä yhteydessä on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sijoittautumisvapautta koskevien määräysten aineelliseen soveltamisalaan kuuluvat kansalliset säännökset, joita sovelletaan, kun kyseisen jäsenvaltion kansalainen omistaa toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneesta yhtiöstä sellaisen osuuden, joka antaa hänelle

selvän vaikutusvallan kyseisen yhtiön päätöksiin ja mahdollisuuden määrätä yhtiön toiminnasta (asia C-196/04, Cadbury Schweppes ja Cadbury Schweppes Overseas, tuomio 12.9.2006, Kok. 2006, s. I-7995, 31 kohta; asia C-524/04, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, tuomio 13.3.2007, Kok. 2007, s. I-2107, 27 kohta ja asia C-298/05, Columbus Container Services, tuomio 6.12.2007, Kok. 2007, s. I-10451, 29 kohta).

26 Verosopimuksen 11 artiklan 3 kappaleen toisen kohdan 2 alakohdan soveltaminen riippuu näin ollen siitä, kuinka suuren osuuden koronsaajayhtiö omistaa korkoja jakavasta yhtiöstä.

27 Tässä määräyksessä määrätään, että sopimusvaltiossa asuvan yhtiön sellaiselle toisessa sopimusvaltiossa asuvalle yhtiölle maksamia korkoja, joka omistaa suoraan tai välillisesti vähintään 25 prosenttia ensiksi mainitun yhtiön osakkeista tai osuuksista, joihin liittyy äänioikeus, voidaan verottaa siinä jäsenvaltiossa, josta korot ovat peräisin.

28 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy lisäksi ilmi, että Wickler Finances omistaa 48 prosenttia Truck Centerin pääomasta.

29 Tämä omistusosuus antaa Wickler Financesille lähtökohtaisesti selvän vaikutusvallan Truck Centerin päätöksiin ja mahdollisuuden määrätä tämän yhtiön toiminnasta.

30 Näin ollen kyseessä olevaa sääntelyä on tarkasteltava perustamissopimuksen 52 ja 58 artiklan kannalta.

31 Sijoittautumisvapaus, joka perustamissopimuksen 52 artiklassa tunnustetaan jäsenvaltioiden kansalaisille ja joka sisältää oikeuden ryhtyä harjoittamaan ja harjoittaa itsenäistä ammattia sekä oikeuden perustaa ja johtaa yrityksiä niillä edellytyksillä, jotka sijoittautumisvaltion lainsäädännön mukaan koskevat sen kansalaisia, sisältää perustamissopimuksen 58 artiklan mukaan niiden jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustettujen yhtiöiden, joiden sääntömääräinen kotipaikka, keskushallinto tai päätoimipaikka on Euroopan yhteisön alueella, oikeuden harjoittaa toimintaansa kyseessä olevassa jäsenvaltiossa tytäryhtiön, sivuliikkeen tai kauppaedustajan liikkeen välityksellä (ks. asia C-264/96, ICI, tuomio 16.7.1998, Kok. 1998, s. I-4695, 20 kohta; em. asia Saint-Gobain ZN, tuomion 35 kohta; em. asia Cadbury Schweppes ja Cadbury Schweppes Overseas, tuomion 41 kohta; em. asia Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomion 42 kohta ja em. asia Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomion 20 kohta).

32 Yhtiöiden osalta on todettava, että niiden perustamissopimuksen 58 artiklassa tarkoitettua kotipaikkaa tarvitaan, kun määritellään se yhteys, joka liittää ne tietyn valtion oikeusjärjestykseen, samalla tavalla kuin kansalaisuus on osoituksena luonnollisten henkilöiden yhteydestä valtioonsa. Sen hyväksyminen, että sijoittautumisjäsenvaltio voisi pelkästään sillä perusteella, että jonkin yhtiön kotipaikka sijaitsee jossakin toisessa jäsenvaltiossa, vapaasti kohdella sitä eri tavalla, tekisi perustamissopimuksen 52 artiklan sisällyksettömäksi. Sijoittautumisvapauden tarkoituksena on siten varmistaa se, että muista jäsenvaltioista tulevia kohdellaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa samalla tavalla kuin sen omia kansalaisia, siten, että yhtiöiden kotipaikkaan perustuva syrjintä kielletään (ks. em. asia Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomion 43 kohta; em. asia Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomion 22 kohta ja asia C-284/06, Burda, tuomio 26.6.2008, s. I-4571, Kok. 2008, 77 kohta).

33 Tämän lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sijoittautumisvapauden rajoituksina on pidettävä kaikkia toimia, joilla kielletään kyseisen vapauden käyttäminen, haitataan sitä tai tehdään se vähemmän houkuttelevaksi (ks. asia C-55/94, Gebhard, tuomio 30.11.1995, Kok. 1995, s. I-4165, 37 kohta ja asia C-442/02, CaixaBank France, tuomio 5.10.2004, Kok. 2004, s. I-8961, 11 kohta ja em. asia Columbus Container Services, tuomion 34 kohta).

34 Nyt pääasiassa kyseessä olevan säännöstön mukaan veron kantamista koskevat säännöt vaihtelevat sen mukaan, missä on koronsaajayhtiön kotipaikka.

35 Tämän säännöstön nojalla pidätys irtaimen omaisuuden tuotosta tehdään ulkomaiselle yhtiölle maksetuista koroista, kun taas kotimaiselle koronsaajayhtiölle maksetuista koroista sitä ei tehdä, vaan näitä korkoja verotetaan tarvittaessa kotimaiseen yhtiöön kohdistuvan yhtiöverotuksen nojalla.

36 Sen määrittämiseksi, onko erilainen kohtelu verotuksessa syrjivää, on kuitenkin tutkittava, ovatko asianomaiset yhtiöt kyseessä olevaan kansalliseen toimenpiteeseen nähden objektiivisesti keskenään rinnastettavissa olevissa tilanteissa (em. asia Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomion 46 kohta).

37 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan syrjintää on erilaisten sääntöjen soveltaminen toisiinsa rinnastettavissa tapauksissa tai saman säännön soveltaminen erilaisissa

tapauksissa (ks. asia C-279/93, Schumacker, tuomio 14.2.1995, Kok. 1995, s. I-225, 30 kohta; asia C-80/94, Wielockx, tuomio 11.8.1995, Kok. 1995, s. I-2493, 17 kohta ja em. asia Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, tuomion 46 kohta).

38 Maassa asuvien verovelvollisten ja ulkomailla asuvien verovelvollisten tilanteet eivät kuitenkaan yleisesti ottaen ole samanlaisia välittömien verojen alalla (em. asia Schumacker, tuomion 31 kohta ja em. asia Wielockx, tuomion 18 kohta).

39 Maassa asuvien verovelvollisten ja ulkomailla asuvien verovelvollisten erilaista kohtelua ei täten itsessään voida pitää perustamissopimuksessa tarkoitettuna syrjintänä (ks. vastaavasti em. asia Wielockx, tuomion 19 kohta ja em. asia Denkavit Internationaal ja Denkavit France, tuomion 24 kohta)

40 On siis selvitettävä, onko tilanne pääasiassa tämä.

41 Tähän on todettava, että pääasiassa kyseessä oleva verosäännöstöön perustuva pääomatuloja saavien yhtiöiden erilainen kohtelu, joka johtuu siitä, että niitä verotetaan eri menetelmiä soveltamalla siitä riippuen, onko niiden kotipaikka Belgiassa vai jossakin muussa jäsenvaltiossa, koskee tilanteita, joita ei voida objektiivisesti rinnastaa toisiinsa.

42 Ensiksi, kun sekä korkoja maksava yhtiö ja nämä korot saava yhtiö asuvat Belgiassa, Belgian valtio on niihin nähden eri asemassa kuin silloin, kun Belgiassa asuva yhtiö maksaa korkoja ulkomaiselle yhtiölle. Ensimmäisessä tilanteessa Belgian valtio toimii kyseisten yhtiöiden asuinvaltion ominaisuudessa, ja jälkimmäisessä tilanteessa se toimii korkojen lähdevaltion ominaisuudessa.

43 Toiseksi sitä, että kotimainen valtio maksaa korkoja toiselle kotimaiselle yhtiölle, ja sitä, että kotimainen yhtiö maksaa korkoja ulkomaiselle yhtiölle, verotetaan eri tavalla, koska verotuksen oikeusperusta ei ole sama.

44 Yhtäältä, vaikka pidätystä irtaimen omaisuuden tuotosta ei tehdäkään kotimaisen yhtiön toiselle kotimaiselle yhtiölle maksamista koroista, Belgian valtio kantaa näistä koroista veron CIR 1992:n mukaisesti, koska jälkimmäistä yhtiötä verotetaan näistä ja muista tuloistaan sen yhtiöverotuksessa.

45 Toisaalta Belgian valtio tekee pidätyksen irtaimen omaisuuden tuotosta sen toimivallan nojalla, jonka Belgian valtio ja Luxemburgin suurherttuakunta ovat vastavuoroisesti pidättäneet itsellään niiden välillä tehdyssä verosopimuksessa vahvistetun verotusvallan jaon mukaisesti.

46 Verotusmuotojen erilaisuus johtuu siis välittömästi siitä, että kotimaisten ja ulkomaisten koronsaajayhtiöiden verotus on erilainen.

47 Lopuksi, erilaiset verotusmenetelmät ilmentävät niiden tilanteiden erilaisuutta, joissa nämä yhtiöt ovat veron kantamiseen nähden.

48 Vaikka kotimaiset koronsaajayhtiöt kuuluvat välittömästi Belgian verohallinnon valvontaan ja tämä voi määrätä veronmaksun pakkotäytäntöönpanosta, näin ei ole ulkomaisten koronsaajayhtiöiden osalta, koska niihin kohdistuva pakkotäytäntöönpano edellyttää niiden asuinvaltion verohallinnon yhteistyötä.

49 Lisäksi pääasiassa kyseessä olevasta verolainsäädännöstä johtuva erilainen kohtelu ei sen lisäksi, että se koskee tilanteita, joita ei voida objektiivisesti rinnastaa toisiinsa, välttämättä tuota etua kotimaisille koronsaajayhtiöille, koska – kuten Belgian hallitus totesi istunnossa – niiden on maksettava yhtiöveroa ennakkoon ja koska pidätys irtaimen omaisuuden tuotosta, joka tehdään ulkomaiselle yhtiölle maksetuista koroista, on verokannaltaan huomattavasti alhaisempi kuin kotimaisten koronsaajayhtiöiden tuloista kannettu yhtiövero.

50 Tämän johdosta on katsottava, ettei tämä erilainen kohtelu ole perustamissopimuksen 52 artiklassa tarkoitettu sijoittautumisvapauden rajoitus.

51 Perustamissopimuksen 73 b artiklassa tarkoitetun pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta koskevaan kysymykseen todettakoon vain, että tämän tuomion edellisessä kohdassa tehty päätelmä pätee myös pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien perustamissopimuksen määräysten suhteen (asia C-446/04, Test Claimants in the FII Group Litigation, tuomio 12.12.2006, Kok. 2006, s. I-11753, 60 kohta ja em. asia Columbus Container Services, tuomion 56 kohta).

52 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, että perustamissopimuksen 52, 58, 73 b ja 73 d artiklaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä sellaiselle jäsenvaltion verosäännöstölle, josta pääasiassa on kyse ja jossa säädetään lähdeveron pidättämisestä koroista, jotka tässä jäsenvaltiossa asuva yhtiö maksaa toisessa jäsenvaltiossa asuvalle koronsaajayhtiölle, mutta jossa tästä lähdeverosta vapautetaan ensin mainitussa jäsenvaltiossa asuva koronsaajayhtiö, jonka tuloja verotetaan viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa yhtiöverotuksessa.

Oikeudenkäyntikulut

53 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

EY:n perustamissopimuksen 52 artiklaa (josta on muutettuna tullut EY 43 artikla) ja 58 artiklaa (josta on tullut EY 48 artikla) sekä 73 b ja 73 d artiklaa (joista on tullut EY 56 ja EY 58 artikla) on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä sellaiselle jäsenvaltion verosäännöstölle, josta pääasiassa on kyse ja jossa säädetään lähdeveron pidättämisestä koroista, jotka tässä jäsenvaltiossa asuva yhtiö maksaa toisessa jäsenvaltiossa asuvalle koronsaajayhtiölle, mutta jossa tästä lähdeverosta vapautetaan ensin mainitussa jäsenvaltiossa asuva koronsaajayhtiö, jonka tuloja verotetaan viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa yhtiöverotuksessa.

Allekirjoitukset